

Indenrigsministeren: Jeg skal dog endnu tillade mig at bemærke, at jeg i mit sidste Foredrag ikke sagde, at de ¹⁷/₁₀₀ og de ²³/₁₀₀ vare tilveiebragte til samme Tid, i samme Dieblif, det sagde jeg ikke, jeg sagde blot, at de vare tilveiebragte. Det er netop Noget, som jeg ved en anden Leilighed har bedet Thinget at have for Ole, at det ligger i Forholdenes Bestaaffenhed, saaledes som de historisk have udviklet sig, indtil Regjeringen i denne Henseende har kunnet foretage en aldeles rejsfærdig Ordning, at den største Landsdeel, som staaer i et noget mere intimt Forhold til Monarchiet, end det endnu er lykkedes at opnaae for alle de andre, ogsaa maa udrede Noget for den Værd, som den i denne Henseende har (Værd). Ja, mine Herrer, dette er oftere sagt, og det kan ikke misforstaaes af dem, der sætte sig ind i Forholdet, det er en meget alvorlig Tante, som Thinget ogsaa ved denne Leilighed særlig maa tage under Overveelse. Iøvrigt skal jeg endnu kun med Hensyn til en Dittning af den ærede sidste Taler gjøre opmærksom paa, at han ikke kan komme til nogen rejsfærdig Slutning om det Spørgsmaal, hvorom han vilde udtale sig, naar han ikke indlader sig paa det Punkt, som han erklærede ikke at ville berøre. Naar han ikke tager dette Spørgsmaal med, bliver hans Udtalelse ufuldstændig, og altsaa hans Slutning ubevisst.

A. Sage: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

A. Sage: Jeg for mit Vedkommende skulde gjerne indlade mig paa dette Punkt; men det forekommer mig, at den høitærede Minister ikke ønskede at komme ind paa en visdere Forhandling derom.

Monrad: Hos mig er der heller ikke opstaaet nogen Tvivl om, at Kongeriget maa have Ret til at fordre, at den Sum, hvorom der er Tale, flyder ind i dets særlige Kasse. Jeg skal ikke gaae yderligere ind paa Grundene

for og imod; vi maae jo antage, at der er vigtige Grunde, som tale imod denne Mening, som imidlertid endnu ikke ere blevne offentlig fremsførte, enten igjennem Bladene eller her i Thinget. Jeg maa derfor ogsaa forbeholde mig at høre mig for disse vigtige Grunde, naar de maasker engang i Tiden komme frem, men det forekommer mig ikke, at det, som hidtil er fremsført, kan omstøde den Mening, at den Bestemmelse i Finantsloven for 1855—56, § 36, at det virkelige Overflud for Finantsaaret tilhører alene Kongeriget, ikke paa lovlig Maade er bleven forandret.

Naar jeg nu spørger, hvad Pengeinteresse denne Sag har for Kongeriget, saa vil jeg indrømme, at den kun har en meget liten Pengeinteresse, ja, jeg er endog, naar jeg overveier Sagen i alle dens Forhold og Consequenter, meget tilbøielig til at antage, at den Ordning, der er skeet, er i finantseel Henseende fordeelagtigere for Kongeriget, end den vilde være, dersom det var skeet, som Kongeriget efter min Mening har Ret til at fordre, og det omhandlede Beløb var flydt ind i dets særlige Kasse. Det er jo nemlig aabenbart en i og for sig temmelig ligeegyldig Sag, om denne Sum henligger som Kongerigets Andeel i Monarchiets Kassebeholdning tilligemed et tilsvarende Beløb fra de andre Landsdele, eller om den henligger i den samme Kasse som Kongerigets særlige Kassebeholdning, det gjør virkelig Kongeriget ikke en eneste Skilling fattigere eller rigere, hvormod jeg ikke kan nægte, at Forholdet vilde have stillet sig ugunstigere for Kongeriget, dersom disse 800,000 Rbd. vare blevne betragtede som alene tilhørende Kongeriget, og de tilsvarende Summer, der ligeledes ere flydte ind i den fælles Kassebeholdning fra de andre Landsdele, vare blevne betragtede som disse Landsdeles særlige Kassebeholdning. Den yderligere Udvikling deraf anseer jeg det ikke fornødent at gaae ind paa. Jeg troer altsaa ikke, at Kongeriget i finantseel Henseende har Noget at beklage sig over, men jeg maa fremdeles fastholde den Mening, at Afgjørelsen er urigtig i formel Henseende. Spørger man nu, om ikke Monarchiet paa en anden Maade, selv om det i finantseel Henseende havde været ugunstiger for os, kunde opnaae det Samme, kunde